

Het kranskarwei

Zoals bij elk van ons de tocht begon
als queeste naar de kern, vanuit de bron,
zo willen wij een wandeltocht beginnen
dwars door het vrije veld, en diep naar binnen,

en zo, in vloeiend perspectief, in vogelvlucht,
in stad en land, en in de open lucht,
die ruimte zoeken die bevrijdt en boeit:
de open plek, waaraan het zijn ontbloeit.

Zoals soms, in de fijnste kieren van de straat,
haast ongezien plots gras aan 't bloeien slaat,
zo vangt er leven voor je voeten aan
waar je geneigd bent aan voorbij te gaan.

Maar wordt dat bloeien tot zijn recht gebracht,
dan vult het heel het landschap, onverwacht,
en loop je over bloemen, over gras,
waar iets tevoren niets dan asfalt was.

Zo kun je in het klein een ruimte scheppen
die even onbegrensd is als de steppen
waarin je zelf te paard ter kosmos rent
of jaren achtereen verstild bewoner bent.

De ruimte is als zaad dat steeds ontspruit;
hij strekt zich tot in eindeloosheid uit
en keert voortdurend weer tot zaadjes in.
De ruimte ademt uit en ademt in.

De groene plek, van gras tot paradijs
blijft constant door de tijden heen op reis,
nu hier, dan daar, steeds vluchtig, altijd iets
dat uitdijt, inkrimpt. Opbloeit als uit niets.

Zo is in de woestijn ook een Oase
in al dit cyclisch groeien maar een fase,
verdichting, even, van een kwaliteit,
impuls van leven in de ledigheid.

Maar waar de puls van leven voelbaar is
doorbreekt die als een ster de duisternis,
doorzien we de verstarring als een floers:
het leven maakt zich los en raakt op koers.

*To see a world in a grain of sand
And a heaven in a wild flower
Hold infinity in the palm of your hand
And eternity in an hour*

William Blake

Een bergbeek in de diepte, kristallijn,
zoiets moet die impuls in ons wel zijn,
die almaar voortvloeit, verse adem schenkt
en zaden vormt en nieuwe tuinen brengt.

Want tuinen zijn er altijd al geweest.
Tuinen rondom en tuinen van de geest.
Tuinen van minuscuul tot in oneindigheid.
Tuinen in tijd en diepe tijdloosheid.

Is stilstand soms een vorm van eeuwigheid?
Vervlégft beweging slechts, als vorm van tijd?
Of spelen we zo'n strenge scheiding maar
en loopt dat vloeiend over in elkaar?

Komt binnen strakke, statische beperking
pas diepte, veelheid en ritmiek tot werking?
Ontspringt een vloed van vrije, onbegrensde vormen
aan 't tegenspel van vastgestelde normen?

Komt ruimte vrij waar engte ons benauwde
en is natuur aan steden voorbehouden?
Ontplooit de mens zich binnen muren, hagen,
terwijl hij zich daarbuiten voelt vervagen?

Of vinden we het leven slechts spontaan
door onbevangen buitengaats te gaan
en, los van alle vormen, alle maten,
de vrije chaos in ons toe te laten?

Of is wellicht dat alles meer verweven;
blijkt heel die veelheid in de diepte leven
dat onvervreemdbaar voortspruit uit de stroom
van God, van de natuur, of van de droom?

Wat zou een *definitie* eigenlijk baten?
Laat ons dat alles in het midden laten
en met een onbevangen blik de reis aanvaarden
door tuin en wereld, tijd en ruim - op aarde.

(...)

*Dit is het begin van
een lang gedicht dat
Rob Leopold voor-
droeg op 3 februari
ter gelegenheid van
de viering van 10
jaar Oase voor "de
vrienden van Willy
en Marianne en ter
nagedachtenis van
Ben J. Veld".
Het complete gedicht
(16 bladzijden) is bij
Stichting Oase te be-
stellen.*

